

Sygn. akt VU 190/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie sprawy z wniosku K. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania K. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 18 stycznia 2016 r. i z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt V U 190/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 stycznia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 26 października 2015 roku, sygn. V U 306/15 i przyznał prawo do emerytury K. T. od dnia 1 stycznia 2015 roku jednocześnie zawieszając jej wypłatę w związku z kontynuowaniem zatrudnienia przez skarżącego.

Od powyższej decyzji w dniu 16 lutego 2016 roku K. T. złożył odwołanie zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego przez dokonanie błędnej wykładni wyżej wskazanego wyroku Sądu Okręgowego w zakresie ustalenia daty przyznania emerytury i zawieszenia realizacji świadczenia do czasu ustania świadczenia pracy przez wnioskodawcę. Skarżący wniósł w odwołaniu o zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie zawieszenia wnioskodawcy prawa do realizacji naliczonego świadczenia emerytalnego i ustalenie terminu jego realizacji zgodnie z ustaleniem zawartym w ww. wyroku.

Dnia 9 marca 2016 roku organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 19 stycznia 2015 roku K. T. urodzony w dniu (...) złożył wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1-4v akt rentowych)

Organ rentowy decyzją z dnia 18 stycznia 2015 roku przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury w kwocie zaliczkowej od 1 stycznia 2015 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył on wniosek emerytalny. Wyplata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 18 stycznia 2016 roku)

W okresie od dnia 8 stycznia 2005 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) M. K..

(dowód: świadectwo pracy, k. 86 akt rentowych)

Dnia 30 grudnia 2015 roku K. T. złożył wniosek do ZUS o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego.

(dowód: wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego, k. 84-85v akt rentowych)

W związku z wyżej wskazanym wnioskiem organ rentowy dnia 21 stycznia 2016 roku wydał decyzję, w której ustalił wysokość i datę podjęcia wypłaty emerytury od dnia 1 grudnia 2015 roku tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 21 stycznia 2016 roku, k. 99-100v akt rentowych)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżona decyzja organu rentowego była prawidłowa i odpowiadała prawu.

Okoliczności sprawy były niesporne. Istota sporu sprowadzała się do interpretacji prawnej przepisu art. 129 ustawy emerytalnej, w tym czy organ rentowy prawidłowo wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 26 października 2015 roku przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2015 roku, jednocześnie zawieszając jej wypłatę z powodu kontynuowania przez niego zatrudnienia.

Zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz.1440 z późn.zm.) świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Powyższy przepis wyraża zasadę obowiązującą w ubezpieczeniach społecznych, że świadczenie wypłaca się od dnia powstania prawa do niego, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, uzależniając tym samym początkową datę wypłaty świadczenia od daty złożenia wniosku o to świadczenie. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 roku, IIUK 146/12, LEX). Mimo zatem, że prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego powstaje z mocy prawa, a decyzja organu rentowego ma charakter wyłącznie deklaratoryjny, samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi podstawy do wypłaty tego świadczenia. Podstawą i jednocześnie warunkiem sine qua non stanowi wniosek uprawnionego do przyznania mu świadczenia. Tylko złożenie stosownego wniosku skutkuje wypłatą danego świadczenia. Powyższe wynika z decydującej funkcji woli uprawnionego, którą przypisał uprawnionemu ustawodawca. To uprawniony do świadczenia decyduje czy i kiedy skorzystać z prawa do świadczenia, do którego prawo nabył z mocy prawa po spełnieniu określonych w przepisach przesłanek. Uprawniony może również nie korzystać z przysługującego mu prawa.

Dopiero zatem konsekwencją złożenia stosownego wniosku uprawnionego jest obowiązek organu rentowego ustalenia prawa danego uprawnionego do świadczenia, a następnie jego wypłata. Moment wyrażenia woli uprawnionego pobierania świadczenia determinuje powstanie obowiązku wypłaty tego świadczenia.

Powyższe wynika z konieczności odróżnienia nabycia prawa do świadczeń od uzyskania świadczeń wynikających z tego prawa (wypłata świadczenia). W wyroku z dnia 22 listopada 2006 roku Sąd Najwyższy w sprawie IIIUK 95/06 (Legalis) podkreślił samodzielny charakter obu instytucji, jako uregulowanych odrębnymi przepisami, mającymi różne znaczenie w obrocie prawnym. I tak o nabyciu prawa do świadczeń mówi art. 100 ustawy emerytalnej przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia się wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast o wypłacie świadczenia stanowi art. 129 ust. 1 ustawy nakazujący wypłacania świadczenia od dnia powstania prawa do tego świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o jego wypłatę. Wynika z tego, iż istnienia prawa do świadczeń, wiążące się ze spełnieniem warunków jego nabycia, nie można utożsamiać z przyznaniem świadczenia (jego wypłatą). Jakikolwiek wątpliwości w tym zakresie rozstrzygnął Sąd Najwyższy, który stwierdził, iż przyznaniem świadczenia jest ustalenie prawa do jego pobierania, a więc wypłaty (tak SN w uchwale 7 z dnia 27 listopada 1989 roku, IIIUZP 11/89, LEX; w uchwale z dnia 10 sierpnia 1988 roku, IIIUZP 22/88, LEX). Samo zatem spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto nie stanowi postawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi wniosek o przyznanie, a następnie wypłacenie świadczenia, tak więc niewątpliwie ustawodawca przypisał decydującą rolę woli uprawnionego, który nawet jeżeli spełnia przesłanki nabycia prawa do świadczenia nie musi z niego korzystać. Konsekwencją tego jest to, że dopiero złożenie wniosku o świadczenie powoduje obowiązek jego wypłaty (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 roku, II UK 398/13, LEX). Zatem tylko od ubezpieczonego zależy, czy złoży do organu rentowego wniosek o świadczenie, czy też nie. Złożenie wniosku stanowi tym samym wymóg formalny dla uzyskania prawa do świadczenia.

Stanowisko to jest utrwalone i konsekwentne. Sąd Okręgowy je w pełni podziela.

Konsekwencją powyższej zasady jest regulacja zawarta w art. 135 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, **wypłatę wznowia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty**.

W przypadku wnioskodawcy do wstrzymania wypłaty świadczenia doszło w trybie art. 134 ust. 1 pkt 1 w związku zawieszeniem prawa do emerytury na podstawie art. 103 ust. 1 ustawy i w związku z art. 103a ustawy.

W dniu 30 grudnia 2015 roku ustała przyczyna zawieszenia prawa do emerytury i w konsekwencji przyczyna wstrzymania wypłaty świadczenia. Warunkiem niezbędnym do podjęcia wypłaty w świetle art. 135 ust.1 ustawy było złożenie wniosku przez wnioskodawcę. Skoro wnioskodawca złożył taki wniosek w grudniu 2015 roku, prawidłowo od tego miesiąca organ rentowy podjął wypłatę świadczenia.

W związku z powyższym należy podkreślić, że wyrokiem z dnia 26 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, sygn. V U 306/15, przyznał wnioskodawcy K. T. prawo do emerytury. Organ rentowy wyrok ten prawidłowo wykonał wydając decyzję o przyznaniu emerytury od dnia 1 stycznia 2015 roku. Jednakże, jak stanowią szczegółowo opisane wyżej przepisy, wypłata świadczenia zostaje zawieszona, w związku z powstaniem okoliczności uzasadniających zawieszenie prawa do świadczeń. Taką okolicznością bez wątpienia było kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia w (...) M. K. w okresie od 8 stycznia 2005 roku **do 30 grudnia 2015 roku**. W związku z powyższym nie ma podstaw, aby uznać, że organ rentowy dokonał błędnej wykładni ww. wyroku. Organ bowiem, zgodnie z orzeczeniem przyznał prawo do emerytury K. T.. Natomiast fakt, że organ stosował się do ww. przepisów powszechnie obowiązującego prawa, zawieszając wypłatę świadczenia emerytalnego, nie może stanowić podstawy do zmiany decyzji organu rentowego.

W tym stanie rzeczy należało uznać decyzję organu rentowego za prawidłową. W sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do przyznania wnioskodawcy prawa do wypłaty świadczenia od stycznia 2015 roku.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.